

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473023712.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Og det skønne, må vi stadig huske fra naturprædikenen, er en garant for evigheden. Den ny vår falder i bedstefaderens tale sammen med genopstandelsen, som også hævdedes i *Bedstemoder*, bogens første religiøse indskud. Til fuldførelse af den ringformede komposition bliver nu temaerne fra de to begyndelseskapitler, teknikens sejr (*Trollhättan*) og digtningens opståen af kundskaben (*Fugl Phønix*), genoptaget og forenet i en epilog, hvor mødet med det teknificerede og industrielle Sverige resulterer i et særligt program for den rejsende poet. Det anskueliggørende billede tages fra den nye verden Amerika, som Fredrika Bremer berejste, og hvor Jenny Lind turnerede. Her var de kaliforniske guldårer for nylig opdaget, og *Poesiens Californien* (XXX) er nutidens videnskabelige opdagelser, menneskeåndens indtrængen i naturens løndomme. Ved at inspireres heraf kan det Skønne så at sige indgå kemisk forbindelse med det Sande. Men den nærmere uddybning af denne ørstedske ide har ligeledes fået præg af grundmotivet. Til understregning af bruddet med den udlevede romantik stilles digteren som en Herkules på skillevejen; og at han er digter, dvs. *livgiver*, vises gennem hans levendegørelse af historien i bogsalen og den ydre natur i skoven, altså netop Sveriges bogens egne bestræbelser. Valget skal gøres mellem to modsatte lyskilder, en runken morlil og en dejlig yngling. Den første, som er overtroen selv, lader sin lygte flakke mod den sunkne fortid, middelalderens spøgelse og dødninge, kort sagt *dødens* verden. Hendes laterna magica-billeder er ikke alene indbildninger, men livsillusion. Heroverfor har videnskabens kerub-yngling let spil; hans flammesværd glimter ind i realitetens hemmeligheder, kløver tågerne og bliver fremtidens udforskning af *livet* selv. Ved at følge ham vil poesien kunne flyve foran sin samtids slægter og »lyse i Tidens Morgenrøde« - det er drømmemålet fra indledningens svaneflugt, overført fra rummets til tidens dimension. Og ligesom 160 udforskningen af verdensrummet peger mod Guds ufattelige storhed, således fører den stigende erkendelse i tidens perspektiv mod det guddommelige lys, den højeste af alle lyskilder. Den religiøse hymne eller fanfare, hvori hele bogen klinger ud, griber tilbage til dens centralstykke, prædikenen om en forening af videnskab og tro; og foreningspunktet udgjorde udødelighedsideen.